

MARIE ZOUBKOVÁ (rozená Janáčková)

Scénář k rozhlasové reportáži – Marie Zoubková (rozená Janáčková)

Zpracovaly: Eliška Červinková, Barbora Hnízdilová, Daniela Hrůzová, Klára Maternová,
Daniela Mičanová, Nelly Nkomo,

ZŠ Glowackého, Praha 8

Paní Marie Zoubková se narodila v roce 1938 v Bohuslavicích nad Vlárí nedaleko Zlína. Její nejstarší vzpomínky jsou na dobu 2. světové války.

Pamatuji se, jak se bombardovalo u nás... a ty bomby byly vyrobené – tam se plnila munice – v těch Bohuslavicích nad Vlárí byla velká továrna, Detona se jmenovala. A tam ty bomby plnili. A tatínek mi vždycky vyprávěl, já jsem se ptala, co tam dělají a on mě říkal: Marmeládu“

K děsivým zážitkům z války patřilo i vypálení nedaleké vesnice Ploština. Tu vypálili Němci v dubnu 1945, protože se zde schovávali partyzáni.

... a to si pamatuji, že jsem se šla dívat, jak hoří ta Ploština. To už bylo odpoledne, oni to zapálili celé, několik domů, všechny lidi postříleli.

Po válce paní Zoubková nastoupila na pedagogickou školu. Chtěla se stát učitelkou. Po skončení školy ale mohla dělat jen vychovatelku v družině. Až později se dozvěděla, že měla v posudku napsáno:

Není vyrovnaná s náboženskou otázkou, nebude dobrý socialistický učitel. Do toho 68. roku jsem nevěděla proč, tak potom mi to bylo jasné.

Nakonec ale začala učit a učitelkou byla celý svůj život. Učila na školách doslova od Šumavy k Tatrám.

Kde byly nejlepší děti, nevím. Všude. Všude byly dobré děti. Já jsem je měla ráda.

Dodneška se ke mně hlásí, kdykoliv někam přijdu. I ti Slováci.

V životě to ale neměla vždy jednoduché. Její první manžel byl důstojník Československé armády, a tak se často stěhovali. Byl komunista. Ale v roce 1968 ho ze strany vyloučili.

...na stranické schůzi se zeptal velitele okruhu sovětských vojsk na Slovensku, že proč tu přišli...

Sama paní Zoubková ale do strany nikdy nevstoupila.

Já jsem se spíš angažovala v kultuře a v tělovýchově. ... ani jsem do té strany nikdy nevstoupila, protože jsem to viděla na té vesnici, jak tam lidem brali ty pole

Sice vždycky někdo řekl: A ty nejsi ve straně? No a co!

Po manželově smrti to měla paní Zoubková hodně těžké. Ale na všechno zlé se vždycky snažila zapomenout. Nad vodou ji kromě dcer držela práce učitelky a knihy.

Právě, že ty knihy jsem milovala a strašně moc jsem jich přečetla.

Její celoživotní láskou byl ale hlavně zpěv.

Ten zpěv jsem milovala, to jsem nikdy nevynechala – nějaké prostě – tím jsem žila. ... A byl to bezvadný koníček.

Pro tak aktivní život má paní Zoubková i svůj vzor.

Mým vzorem byla – jsem si říkala vždycky – Marie Curie.....

... byla mladá, když měla ty dvě děti, měla Nobelovy ceny, byla vynikající. Takže to je moje – taková jakože – vzor. Že dokázala všechno.

Také svůj život zvládá paní Zoubková s nadhledem velké dámy.

Tak člověk musí to všechno nějak, i ty neúspěchy, prostě přejít, no, s humorem.